

Hányféle megtérés létezik?

A napokban kezembe került egy tanulmány. Címe: „A Pokol legféltettebben őrzött titka”. Szerzője Ray Comfort.

Közel két évtizednyi időszak megtérési-ébredési eseményeinek továbbélési eredményeit vizsgálta az USA-ban. Döbbenet tapasztalta, hogy a Krisztus mellett döntők 80-90%-ban visszatértek a világba.

Az okok keresésével párhuzamosan, több ismert személy prédikációs-evangélizációs módszerét is igyekezett feltárni. Luther, Spuergon, Wesley, Finney, stb. mondandója e témában élesen különbözőnek mutatkozott a mai evangélizációs üzenethez képest.

Leegyszerűsítve és kisarkítva úgy tetszik, a kétféle felfogás ez:

A) A modern evangélizáció üzenete: Jézus szeret téged. Dönts mellette, és megoldódik életed minden problémája (alkohol, drog, csalódottság, mellözöttség, bármi más..) Ezért gyere Jézushoz, fogadd be a szívedbe, mond el ezt a megtérő imát – és minden rendben. Az előre mondott szöveg utal ugyan a bűnre és az érte halált vállaló Krisztusra, de ez, még, ha nem is csak üres formula, akkor sem képes az illetőt a maga vétkeinek tételes felismerésére, beismerésére, annak súlyának érzékelésére, hogy ti. **MINDEZEK AZ ÁRTATLAN KRISZTUSNAK AZ ÉLETÉBE, GYALÁZATOS HALÁLÁBA KERÜLT – MERT ANNYIRA SZERETETT, HOGY MINDEZT, MINT AZ UTOLSÓ GYILKOSOKNAK KIJÁRÓ BÜNTETÉST ELSZENVEDTE. Pedig bűnbocsánat csak a megvallott vétkekre kapható, az nem egy „rendben van, nem számít semmi sem” amnesztia, általánosan és automatikusan.**

B) A fentebb felsorolt személyeknél, akiket Isten komoly mértékben használt a megtérésekben, egy egészen más, klasszikusnak mondható evangélizálás tapasztalható. Jellemzően ezek a tartal-

mi részei: Isten szabályokat, törvényeket állított fel, amik teljesítésével elvileg Neki tetsző életet élhetünk, és így üdvösséget nyerhetnénk. Ez viszont eddig csak Krisztusnak sikerült ténylegesen. Ám ezek a törvények végül is azt a célt szolgálják, hogy az ember elé tárt tükrében felismerje elveszett, bűnös voltát, Istenre szorultságát. Az embernek meg kell állnia Isten előtt, Aki bírálja lesz. De az a JÓ HÍR, hogy Isten az Úr Jézusban elrendezte bűneink büntetését, kegyelmet gyakorolt a bűnbánó bűnös felett.

(Csak zárójelben jegyezzük meg, hogy látszólag ehhez az oldalhoz tartozó, liturgikus gyakorlatot folytat több egyház is úrvacsorai alkalmain. – Történetesen a Pünkösdi kettős ünnep vasárnapja után hétfőn is elmondja, elmondhatja a szent jegyek vétele előtt: **”BŰNÖS VAGYOK, HALÁLT ÉS KÁRHOZATOT ÉRDEMLEK.”** Ez után a lelkész hirdeti a feloldozást, Isten bűnbocsátó kegyelmét – hiszen e nélkül nem is úrvacsorázhatnának. Majd másnap, pünkösd-hétfőn mindez megismétlődik. Kérdem én; akkor meddig tartott a **„szent és győzelmes keresztyén élet”**? Amíg a helyére nem fáradt? Esetleg a templomból kilépésig? Mikor válik valósággá az Ef 1,4b Igéje: *„...hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Őelőtte szeretet által”*

Nem zavarja őket a skizofrénia, hogy megtérést követően szentek/nek/ kell/ene/ lennünk, s többek közt az Ige szerint az Úr a bűnösök imáját nem hallgatja meg /vö.Jn 9,31/)

Ray Comfort írásának közzététele – amint az várható volt – megosztotta az olvasókat. Ennek adtak hangot egy keresztyén fórumon is az ellenzők. Bizonyosságul a maguk és ismerőseik megtérését hozták fel, mondván: „Isten szeretete volt, amit értékelték, illetve más vallású valaki (pl. muzulmán) a testvéri-szeretet légkörét tapasztalva tért meg. És ennek sok éve – semmi jel nem mutat a világba visszakívánkozásra.”

Távol legyen tőlem, hogy megkérdőjelezzem ezeknek a megtéréseknek a való-

diságát. Még azt is óvatosan kérdezném: „Isten vajon mennyire próbálta meg ezeket az embereket hitük mélységében? Kis mértékben is, de megízlelték-e azon Igék mai érvényességét, hogy: **>>Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak!<< ?** Nemrég olvastam egy könyvet. A címe „A mennyei ember”. Napjaink Kínájában játszódik. Elképzelhetetlen szenvedéseket, megaláztatásokat kell elhordoznia az Úr Jézus mellett döntőnek, aki az üldöztetések, megfélemlítések, válogatott kínzások ellenére is hű marad hitéhez, keresztyén küldetéséhez – amit több isteni csoda is igazol.

Talán nem véletlenül mondja az Ige: nézzük meg életük végét a példaadóknak követésre méltóság szempontjából.

De mit mond a Biblia? Hogyan közelít az emberhez, amikor Istenhez kívánja téríteni?

Az ÓSZ. bármelyik prófétája, Keresztelő Jánosig a **megtérést, a bűnbánatot** hangsúlyozta, mint Istenhez fordulási feltételt. Sőt maga az Úr Jézus is ezzel kezdte tanítói küldetését: **„térjete meg, mert elközelített az Isten Országá!”**

A megtérés elválaszthatatlan a bűnbánattól, mert azt jelenti: **Isten szemével kezdem látni Őt, magamat, a világot, életcéloimat.**

Ez akkor következik el, amikor kapcsolatba lép velem Isten, megszólít, közel jön hozzám. Bevilágít az életembe, szellemembe, elmémbe. Az addigi „sötétben” nem észlelt, minden szenny-piszok-bűn nyilvánvalóvá és elviselhetetlen teherré lesz. Ezt élte át Péter a csodálatos halfogásnál („Menj el tőlem Uram, mert bűnös ember vagyok”) vagy Ézsaiás, amikor találkozott Istennel („Jaj nekem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok..”- Ézs 6,5a).

De a tisztességes, törvényt-teljesíteni-kívánó is ezt éli meg: **„Ó, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?”** – ahogy a Róma 7 végén olvassuk. Ám a folytatás is ott van: **„Hála Istennek, a mi Urunk**

Jézus Krisztus által!”(24-25.v.) Vagyis Krisztusban megoldódik a dilemma: törvénytéljesítéssel nem lehet Istent elérni, Neki tetszeni, mert lehetetlen a tökéletes törvénybetöltés. **De amint a Galata levél mondja; nem is az a törvény küldetése, hanem hogy Krisztusra vezérlő mesterünk legyen.**

Nézzük meg, Jézus példabeszédeiben milyen módszerek érhetők tetten az üdvösség, illetve megtérés tekintetében! Van olyan, ami mintha azt látszana igazolni: **nem a törvénnyel való szembesülés, hanem a feltétel nélküli szeretet a „nyerő”, vagyis Isten így (is?) közelít a bűnös emberhez.**

Gondoljunk, pl. a szőlőmunkásokra, akikkel egy talentumban állapodik meg a Gazda reggel korán. Majd a nap különböző szakában még újra és újra megfogad embereket. Lám, nincs szó megtérésről, bűnbánatról, sőt a szinte meg sem izzadó is annyit kap, mint az egész nap gürcölő.

Csakhogya!

Ez nem az üdvösség feltételéről szól, nem azt az „emberi kegyeskedést” ragozza-vizsgálja, amivel „szíveskedik” elfogadni az Úr szőlőjében való munkálkodást. A történet Isten **kegyelmét, nem-személyválogató irgalmát** hivatott bemutatni.

Hasonló csapda lehet a királyi menyegző példabeszéde, amikor mindenféle népeket, csonka-bonkákat is beinvitálnak, sőt „bekényszerítenek” – nehogy néptelen maradjon az alkalom. A „kényszerítés” abból állhatott, hogy a nyilvánvalóan szabódozók („ugyan már, mit keresnék én ott, az urak közt, fogalmam sincs miképp kell viselkedni egy afféle finom emberek társaságában, hogy néznék én ott ki, nevetség tárgyaként, stb.”) ellenállását le kellett győzni. És ez, a maguk méltatlannak érzése volt nyilván a bűnbánat megalázkodó menete..

Végül megtelik az ünneplő kastély. Jön az örömapa, üdvözli vendégeit. S döbbenetben lát ott valakit, akin nincs menyegzői ruha. De hát, aki nyomorult, nincstelen, annak honnan lenne menyegzői ruhára pénze? Nem is neki kellett gondos-

kodnia arról, ott volt a ruhatárban. A maga szennyését le kellett volna cserélnie a Gazda által biztosított, ünnepi díszre. Ő viszont – ki tudja miért (lustaságból? A Gazda iránti tiszteletlenségből? Magabiztosságból?) – nem vette fel az alkalmi öltözetet.

Ez nagyon is arra utal, hogy Krisztusba öltözötten lehet csak az Atyához menni, hogy az **„ahogy vagyok, úgy jövök”** – csak a keresztig érvényes, ott le kell tenni a magam bűnös szennyését és az Úr vér áztatta „ünnepi ruhájában” mehetek csak a mennyei Gazda, a Király elé.

Bárhogy is keresem, nem találok olyan Ige-helyet, ahol Isten szeretetének hangsúlyozása az ember bűneinek súlyától, kárhozatos következményeitől elválasztható lenne.

Adja az Úr, hogy kivételt erősítő szabály legyen azok megtérése és Istenben való megmaradása, akik a szeretettől választották Krisztust – és ne a statisztikát igazolják, ha Isten erősen megpróbálja majd a hitüket; nem csupán kellemes hangulat volt-e?!

2006.szeptember

Mihálovics Zoltán